

Un camaleó i 74 personatges en un

Carlos Latre en viu, el divendres 9 al Teatre Monumental

Cugat Comas dilluns, 12 gener 2009

Sortint del Monumental, el divendres passat, es plantejava un dubte existencial: què es deu sentir quan la teva feina és imitar? No, no és una qüestió superficial. Tothom ha imitat en Pujol, en Núñez o en Maragall, sempre els nens intenten parlar com a la tele i hi ha, a modes irregulars, fornades de grans imitadors o grans caracteritzadors –important diferència– però es convindrà que mai abans, que es recordi, s’havia assistit a la professionalització tal de la imitació que suposa Carlos Latre. Perquè després ja es podrà entrar a valorar aspectes minvants com la poca profunditat de segons quina proposta, el mordaç limitat o l’excessiva correcció política però abans de la valoració s’imposa la constatació: Carlos Latre és un senyor professional de la imitació, un espectacle de virtut i sobretot ofici.

Ple de luxe

Afigurin-se, pels que no hi van ser, un Monumental ple fins la bandera, un aspecte de luxe. A més, l’estranya decisió que fos no numerat va proporcionar cues del tipus rebaixes a la porta. **Tot ple i un tanto important per Caixa Laietana**, que sembla que darrerament s’hi esmerça més que mai en l’obra cultural: bones notícies per tots. On érem. El teatre ple i un sol senyor al davant. Carlos Latre, l’Imitador, així, en majúscules. Es va palplantar davant del “respectable” i tot i un inici titubejant als dos minuts ja havia aplanat el camí. Va venir no a sentar càtedra, no a pretendre res, no a refilar. Va venir a imitar, a fer la seva feina i a fe que es va posar el mono de feina, de la seva particular feina i pensar divinament.

A partir de l’excusa

Carlos Latre va fer, en hora i mitja d’espectacle, 74 personatges diferents. Comptats personalment i això que costava. La seva simplista excusa que un dia va empassar-se la televisió i a partir d’aquí “vomita” les diferents veus i els personatges s’acompanya d’un domini d’escena total d’un Latre que tampoc té tanta edat com per campar així. És espectacular com canvia de personatges i hi torna, com domini tota la gamma de timbres i registres i com sap acompanyar les veus calcades de “retrats” de característiques variades.

Els mínims trets de vestuari, triats i executats amb precisió britànica, conviden a una frenètica enumeració de personatges de tots els àmbits, agrupats en diferents nexes d’unió, que si presentadors de televisió, que si futbol, que si polítics, que si cantants. Un espectacle on es fa un Telenotícies, televisió escobrarries, un festival d’Eurovisió i mil sketches pel camí. Una maratí personal d’un camaleó sublim.

Escassa “quota Mataró”

L'únic però que el filiprim pot trobar a l'espectacle de l'altre dia va ser que l'anunciada aparició de Mataró en les conyes va ser escassa i potser innocent. Referències a les patates, a Santa Maria, al peatge, a la pròpia Caixa Laietana i la imitació –bona però fàcil– de Jaume Creixell, entrenador del Mataró van deixar amb ganes de més. Però se li pot perdonar quan tot l'espectacle és una bogeria constant, una simfonia de personatges i paròdies molt ben treballades. Altre cop el mateix, d'un professional. Perquè Latre, a Mataró va “clavar” des de Pedro Piqueras, Matís Prats fill i pare o els personatges actuals com Pellicer a Zapatero, Rajoy o Pizarro. Va fer cantar a Solbes i Melendi, va imitar Roberto Carlos, Messi, Maradona o Butragueño, va excel·lir amb els cuiners Adrià, Santamaria, Ruscalleda i Arguiñano, no va faltar Schuster o Hugo Chaves, els Pecos, Antonio Machín o Peñafiel, va fer de Pujol, de Julián Muñoz, de Duquesa de Alba i de Carmen Sevilla. Va recuperar mites com Raphael o Julio Iglesias, reviscolar a Pupuchi o El Fary, gent de la brossa variada d'Operación Triunfo, el “nostre” Justo Molinero, Torrente o el Rei. I així fins a 74. Per emmarcar.